

Triceps

FŰH

*Kezdetben volt a házi csokilikőr és a rumpuncs,
az után a fű és a mentatea,
az után a Jelen sör és a Napoleon vinjak,
az után a sljivovica és a török kávé.*

A kádat és többek között az ő bőrnadrágját is feladni a Nyugalmas Semmiért, de később elálmosodott. Ante negyed egykor ment haza, mi pedig elmosogattunk, és tiszta ágyneműt húztunk.

— *Ante!*

Sokan jönnek hozzánk, szeretik tágas, üres nappalinkat, ahol a falakon Kerék, Siflis Bandi és Kisbada örült festménye, ágyunk felett pedig egy kivágott, száraz szilvafa lóg. Ülünk a nagyanyámtól örökölt, paraszti ebédlőasztal körül, hepi van, rövidet iszunk meg sört, mindenki mondja a magáét, féktelenül röhögünk, kis felejtés, belefeledkezés a füst bódulatába. Erzsi nem szív velünk, kipróbálta, de nem bírja lehúzni. Kimegy a konyhába, és mikor visszajön, mi hirtelen elhallgatunk. Angyal szállt el... Szótlanul leül mellém, összeszorítja az ajkait, majd felém fordul, és teljes erővel pofon vág. Székestül hátraesek, jól megütöm magam, nem értem, nem értek semmit. Megfagy a levegő, megfagy bennem a vér.

— *Ante!*

Hajnalban a vendégek elszállingóztak, kiürítettük a hamutartókat, beraktuk a mosogatóba a poharakat. *Nem akarsz nekem valamit mondani?* — kérdeztem tőle. *Nem* — válaszolta. Én teljes erővel gyomorszájon ütöttem, oi tzuki a harára, elájult. Keskeny szivacs-ágyon alszunk évek óta, bicskában: ha az egyikünk megfordul, a másiknak is fordulnia kell. Felnyalábolom, lefektetem, és teszek a homlokára egy vizes törülközőt. Levetkőzök, kétségbeesett és szomorú vagyok. Magához tér, rögtön felugrik, és a fal mellé állított kendő-bottal a vállamra csap. Bal kézzel kivédem, a könyökrészt kapja el, recseg a csont, jobb kézzel megint leütöm. Fél karral felnyalábolom, lefektetem, de már nem teszek a homlokára vizes törülközőt. Mellé fekszem, bicskában, aludni.

— *Ante!*

Nem tudok aludni. Szaggatott beszéd, részeg női kacarászás hullámaint hozza a szél; az öles, hámló falak szomjasan nyelik magukba. Erzsi összerándul álmában, felém fordul, és az egyik combjával átölel. Szorosan mellém törleszkedve tud csak igazán jól aludni — ez a gyermekkori, infantilis biztonságvágy még 25 évesen is kísérti. A térde a gyomromnak szorul, és előnt az ismerős, kellemes érzés: védelmező vagyok, álmok virrasztója vagyok. Reggel szótlanul isszuk a kávét. Van egy megállapodásunk: az előző napi veszekedést soha nem vesszük át másnapra. A bal kezem nem mozog. *Ha már megütsz* — mondom neki —, *ne a vállamra üss, hanem a fejemre. Nem akarlak én megölni* — feleli, mosolyog —, *csak, hogy fűjjon. Drágám.*

ÉJTSZAKÁNAK VIRRASZTÓJA

Szertelenül éltünk.
Az éjtszakák mint hálók,
befonták egykor éber agyunkat,
és azokat a hallgatóg perceket,
melyeket mély, sötét álomban kellett volna töltenünk.
A mámor, amit az idő kijátszásával kaptunk,
zsugorodott, mint a számbőr,
és száraz szemünket,
mikor az ablakkeretek derengeni kezdtek,
sehol sem leltük.

3 > RÖHÖGÉS > A HATUJJÚ EMBER

Zugló, kilencvenes évek > Prodigy: Music for the Jilted Generation

— *Ante!*

Kitör a polgárháború, megkapom a behívómat, négy hónapot bujkálok a katonai rendőrség elől. Lelakatolt ajtajú, elsötétített házban húzom meg magam, egy karton tuniszi halkonzerv és egy Smith&Wesson 4516-os revolver társaságában. Nappal alszok, éjjel Beckettet és Konrádot olvasok, Bauhaust és Galást hallgatok, a *Sátán litániáit*. Karatét gyakorlok, és szeretnék „elszállni” valahova, messzire. Találok három emberi koponyát, elásom őket a kertben. Ülök az éjszakában, egy csipetnyi füvem maradt, meg két aranyfogam.

— *Ante!*

Kijutok Romániába, 11 hónap múlva Pesten vagyok. Lakást bérelünk az Erzsébet királyné útján, senki sem dolgozik, nem tudom, miből élünk. Könyvet árulok a PeCsában, a fiúk plakátot ragasztanak, standolnak. Vidámak vagyunk, mindent elvesztettünk, jöhet a minden. Sokat hülyéskedünk, járunk az FMK-ba Korai Örömrre táncolni, meg a Tilos az Á-ba. Hetente újabb emigránsokat fogadunk be, kalauzoljuk őket a nagykövetségekre, húznak München, Toronto felé. Havonta újabb csajokat szédítünk el, szétszívják a szívünket.

— *Ante!*

— *Ante!*

— *Ante!*

A kisszobában, ami nem más, mint egy beüvegezett terasz, mindig más lakik. Csak egy felfújható gumimatrac van benne, ami reggel hatra leenged. Ez a „Micimackó kuckója”, itt senkit sem lehet megdugni, csak szövegelhettek a mézesbödönről. Először Ürmi és Pusztai, akikre véletlenül akadunk rá az utcán, aztán Péter és Béla, akik vidékről a Kampec Doloresbe jöttek zenélni. Péter dobos, nála mindig van anyag, kell a ritmushoz.

— *Ante!*

Meglátogat bennünket Bálint Kamenicáról, az Árnyékkötők csoport kiállítására jött, ami valamelyik peremkerületi művházban volt. Hallgatóg, mint mindig, nem traktál bennünket rossz hírekkel. Ő a neoizmus szelleme, akinél örökké 6 óra van. Hozott nekem ajándékba egy talált képet, amit fel is rajszögezek az asztal fölé. Vacsorázunk a pici konyhában, pörkölt meg vörösbor. Kora este van, nyugalom, tízpercenként elrobog a 67-es villamos, és beleremeg az egész ház. Hárman vagyunk, kivételesen üres a menedék. Péter készít néhány bikacsök méretű spanglit. Letüdözzük, mosolygunk. Letüdözzük, vigyorgunk. Nem gondolunk kollektív, nem gondolunk privát.

— *Ante!*

És akkor veszem észbe a képet. Sárga kartonon színes filctollal pingált, gagyi kettős portré: meghatározhatatlan korú férfi és nő áll egymás mellett, derékban elvágva, jobb kezükben pezsgőspohárral. Arcukon bárgyú mosoly, a férfi bajuszos, a nő vörösre rúzoszott szájjal. Citrom-paradicsom csíkos, dzsörzé kiskosztüm és piroskáposzta ing, csini nyakkendővel, széles kihajtott vasárnapi öltönykabát, a szivarzsebben jégسالáta díszszekendővel. Közöttük csokor pipacs és ÉLETET AZ ÉVEKNEK 1995. BÉKÉS ÖREGKORT felirat.

— *Ante!*

Bassza meg! Látjátok ezt? — kiáltom megütődve —, *a faszinak hat ujjá van! Hihetetlen, a faszinak hat ujjá van: négy fogja kívülről a poharat, a kisujjáról lemaradt a köröm, kettő meg átlátszik a pohár másik oldaláról!* Hahaha, kajánul röhögünk. Késő este van, elrobog a 67-es. Füstölünk. *Szent szar! Látjátok ti is?* — nyerít Péter —, *az ipsének hat ujjá van!* Hahaha, könnyezve röhögünk. Késő éjszaka van, nem robog a 67-es. Füstölünk. *Jebiga...* *Látjátok?* — jelenti ki megfontoltan Bálint —, *a mókusnak hat ujjá van...* Hahaha, vinnyogva röhögünk. Hajnal van, elrobog a 67-es. Füstölünk. *Hol találtad?* — kérdezem tőle. *A nyugdíjas klub különterméből loptam* — válaszolja, és elrobog a hatvanhetedik villamos.

LOPLOP ENGEM BEMUTAT

Szeretnék nem tudni gondolkozni.
Szeretnék nem gondolatokat okozni testemnek.
Szeretném ibolya lenni, ha meg nem sértődnek a hasonlaton —
agy, érzelmek és szexualitás nélkül.
Szeretném magamat magamnak nézni.
Nem szükség, parancs, kék, kín, logika szerint élni, élni nem.
Szeretném szelet. Szeretném más füvet.
Szeretném fülemüle nem fenyeget engemet.
Szeretném ma reggel magam nem lefeküdni —
felkelni nem nélkül, többet nem elaludni.

(Szív utca, 2008 márciusa)

Szerb szavak

Jelen = Szarvas sör, *pivo, žene i rakendrol*

Jadran = Adria mozi, *bioskop vremena*

Milicija = rendőrség, *nikad ne udara*

Jugoslovenska Narodna Armija = Jugoszláv Néphadsereg útja, *naša armija pobeđuje*

Svercel = svarcol, *iz Triesta dolazi zlato*

Jebiga = baszd meg, *'bem ti sunce!*